

A stylized illustration of a woman's face and hair. The hair is a large, dark teal shape filled with yellow flowers and teal leaves. The woman's face is pink, with closed eyes, a blue earring, and a smiling mouth with orange lips. She is wearing an orange and white striped top and a teal necklace. The background is yellow.

MANACOR AMB LA DONA

MICROTEATRE

Alumnes 1r ESO IES MANACOR

Res ens atura. Caminam plegats -homes, dones, persones- per fer d'aquest món un lloc millor on viure amb germanor, amb comprensió, amb estima, amb un amor incondicional cap a la vida que ens fa millors persones.

Aquest recull de cinc peces de microteatre és la 3a edició d'un projecte per a la igualtat en què col·laboren moltes personetes, les quals, durant el procés, d'una manera o d'una altra, agafen consciència i es debaten sobre allò que és moral, humà i legítim.

Persones actrius, persones guionistes, persones directores, persones acompanyants, persones creatives, persones dissenyadores, persones que miren, que escolten, que observen. A totes i cadascuna d'elles, gràcies. Gràcies per fer d'aquesta experiència una realitat, any rere any. IES Manacor amb la Dona.

Marisa Reyes
IES Manacor

1. Atípic -----	3
2. Julieta & Julieta-----	11
3. Mares -----	22
4. Sense pèls a la llengua -----	30
5. Una bona sortida? -----	37

Atípic

Direcció: Ferran Artero i Bel Maria Morey

ACTORS I ACTRIUS

Paula Duran (1r F)	→	JOANA
Marc López (1r F)	→	PAU
Alma Montero (1r C)	→	MARIA
Neus Vidal (1r C)	→	NIKI
Robert Disla (1r G)	→	ALEX
Marta Coll (1r C)	→	OMAR

Guió original: Enric Febrer, Ramón Conde, Adrià Simarro

Equip de revisió de guió: Francesca Duran Suñer, Ferran Artero Merino i Bel Maria Morey
Gelabert

ESCENA I

(els alumnes van entrant a classe)

MARIA: Ei Pau! Què tal s'estiu?

PAU: Idò se m'ha fet súper curt, entre que hem anat de viatge al Pakistan i que he estat per s'illot per sa platja amb sos amics, m'ha passat volant.

MARIA: Es curs també mos passarà volant i ja hi tornarem a ser!

PAU: Riurem... Meam si mos deixen seure allà on volguem, enguany!

MARIA: Meam sa tutora...

NIKI: (a tota la classe, cridant) Ei que ja ve sa profe!
(Tothom s'asseu. Entra na Joana en escena)

ALEX: (a en Pau) és guapa, eh, tio?

(En Pau assenteix, sembla sorprès)

JOANA: Bon dia!!!

ALUMNES: (mentre na Joana deixa les seves coses) Bon dia!

JOANA: Què tal? Jo som na Joana i enguany seré sa vostra tutora. Bé, per començar a conèixer-mos un poc més bé farem un joc senzill. Mos aixecarem tots i anirem passejant per sa classe. Quan mos trobem amb qualcú de cara direm es nostro nom i tres frases de noltros, però d'aquestes, una haurà de ser mentida. I s'altra persona haurà d'endevinar quina no és vera.

NIKI: No he entès res, profe.

JOANA: (riu lleument) Posaré jo un exemple, va. Meam, deixau-me pensar... Va, m'encanta es futbol, faig ballet i m'agrada molt cuinar. Quina creis que és mentida?

PAU: Sa des futbol, segur.

MARIA: Sí, segur que és aquesta.

ALEX: No, jo dic que no t'agrada cuinar.

NIKI: Què dius Alex? És sa des futbol, seguríssim.

JOANA: Idò n'Alex té raó. No m'agrada gens cuinar.

ALEX: (riu, la resta estan sorpresos) Ho veus Niki? Ho sabia!

JOANA: Va, ara vos toca a voltros.

(S'aixequen tots i comencen a parlar, riure i passejar per la classe)

(Sona el timbre)

ESCENA II

(tots els alumnes a classe)

PAU: Que m'ho vaig passar de bé ahir. Avui tenc ganes de fer classe i tot.

MARIA: Sí, sa veritat és que hem tengut sort amb na Joana, és molt bona profe.

(Entra na Joana vestida d'home)

JOANA: Bon dia!

ALEX: Crec que t'has equivocat d'aula.

JOANA: No, Alex (riu), som es mateix d'ahir.

NIKI: Homo, es mateix mateix, no.

JOANA: Exactament es mateix, què ho deis, per com vaig vestit?

ALEX: Sí, meam, que avui som dia 12 de setembre, que per ses fresses i sa Rua encara queda molt.

(Tots riuen)

JOANA: Meam com vos ho explic, tot això. Mirau, sabeu que hi ha més de dos gèneres? A part des que tots coneixem, homo i dona, n'hi ha d'altres com, per exemple, es no binaris, que és gent que no se sent ni homo ni dona; jo som de gènere fluid, això vol dir, perquè ho entengueu bé, que es meu gènere va canviant, moments me sent homo i altres dona.

NIKI: Idò quina beneitura...

JOANA: No és cap beneitura, som jo i punt, independentment des meu gènere. Podem començar ja amb història?

MARIA: Sí...

JOANA: Va, avui explicaré s'origen dels primers regnes peninsulars. Obriu es llibre per sa pàgina 12, per favor (tots treuen el llibre). Idò començarem per sa transició des regne d'Astúries al regne de Lleó. Meam...

(Entra n'Àlex interrompent la classe, agafa l'estoig de na Maria i se'n va sense dir res. Na Maria es sorprèn. La resta de la classe riu. Na Joana espera uns segons en silenci sumant incertesa a la situació)

JOANA: Àlex! Ja pots tornar a entrar.

(N'Àlex torna a entrar i torna l'estoig)

JOANA: Va, idò acabam de sofrir una ràtzia protagonitzada per n'Àlex. Ses ràtzies eren atacs dets exèrcits musulmans an es regne de Lleó. Aquests atacs eren ràpids, entraven, saquejaven i partien, just com ha passat amb na Maria (tots escolten amb interès).

(Sona el timbre. Els alumnes arraconen i parteixen)

ESCENA III

(Els alumnes a la classe)

NIKI: Va ser molt fort allò d'ahir, eh, tio?

ALEX: Ja, però bé, a mi me va encantar així com va fer sa classe...

NIKI: Això és vera, explica molt bé.

(Entra na Joana, aquesta vegada vesteix un estil neutre, sense estereotips de cap gènere)

PAU: Bon dia, profe.

JOANA: Bon dia! (mentre deixa les coses)

(Transició de classe, música, càmera ràpida, els joves riuen, sona el timbre, els alumnes se'n van. Entra n'Omar)

OMAR: Joana, podem parlar un segon?

JOANA: Sí, diguès, Omar.

OMAR: Meam, m'han arribat queixes de part des pares dient que dius coses rares an ets alumnes i que vens vestida de manera poc adequada a classe i voldria que me contassis una mica què està passant.

JOANA: Jo no he dit ni he fet res estrany, simplement els hi vaig contar què és es gènere fluid.

OMAR: (enfadat) Sí, sí... ja m'han dit què era això des gènere fluid... I a tu te pareix normal explicar aquestes bajanades a nins de tretze anys?

JOANA: I ben normal, crec que ja tenen una edat per començar a conèixer el món en què viuen.

OMAR: (a part) Santa Pixeris, salvam d'aquesta per l'amor de déu. (A na Joana, enfadat) Allò que trob inadmissible completament és que venguis vestit d'homo, un altre dia de dona... No embullis ets alumnes. Ja basta amb haver d'acceptar segons quines coses, que no hauríem d'haver d'acceptar, però m'he de mossegar sa llengua. Però això teu, ja te dic jo que no... Ets una dona Joana, no hi ha més! I a s'institut vens vestida com toca.

JOANA: Però...

OMAR: Ni però ni res, si noltros no som un bon exemple, què han de fer es nins? Van tots desbaratats amb aquestes curolles que els hi fiques an es cervell. I com tornis a montar un numeret des teus hauré de donar part a s'Inspector meam què en troba, entesos?

ESCENA IV

(Els alumnes a la classe. Na Joana arriba vestida d'homo amb n'Omar a darrere afuat)

JOANA: Bon dia.

OMAR: Joana, surt. Com vàrem quedar ahir? Ves-te'n ara mateix cap a teva. I demà procura venir vestida de dona. És sa darrera oportunitat que te don.

(N'Omar entra)

MARIA: I na Joana?

OMAR: Bon dia, na Joana se n'ha haguda d'anar..

MARIA: O Joan...

OMAR: No diguis dois, tu. Na Joana no se trobava bé i avui tendreu un professor de guàrdia.

(Omar surt)

ALEX: Ho heu sentit? Na Joana se n'ha anat cupa seva...

MARIA: Sí, aquest homo... és més antic que es pastar...

No vos enrecordau l'any passat com se va posar quan na Jenny va voler fer es trànsit?

PAU: Hem de fer qualque cosa, idò...

NIKI: Tenc una idea!

ALEX: Ara voràs...

NIKI: I si...???

ESCENA V

(Entren na Maria vestida d'home i en Pau amb falda)

MARIA: En Niki per una vegada ha tengut una bona idea (riuen).

PAU: Sí, sa veritat és que sí.

(Entren en Niki i n'Alex amb vestit i somrient)

MARIA: Però que guapos (tots riuen).

ALEX: Voràs tu quan mos vegi es director...

NIKI: Quedarà ben esculat.

PAU: Amb dos pams de nas (tots riuen).

(Arriba na Joana vestida de dona amb n'Omar)

OMAR: Així sí. He vengut a veure meam si seguies ses indicacions...

ALUMNES: Joana!!! Bon dia!!!

(Na Joana entra i els alumnes s'hi acosten afuats, ella està mig plorosa)

JOANA: Què feis?

OMAR: (se sorprèn de veure els joves) Sí, se pot saber què feis?

ALEX: A noltros mos agrada molt na Joana com a professora independentment des seu gènere o sa seva manera de vestir.

NIKI: Te volem fer veure que allò que sent, allò que pensa o com és una persona no té res a veure amb sa seva professionalitat.

OMAR: Voleu fer el favor de callar i anau a canviar-vos tot d'una.

PAU: Però a tu que t'és que vagi vestit d'homo o de dona? Tu com a director allò que hauries de voler és un professor o una professora que ensenyi als alumnes de sa millor manera possible. I, sobretot, que els ensenyi a ser més bones persones.

MARIA: Tu d'això en podries aprendre. Deixa viure na Joana, perquè abans que Joan o Joana, és persona.

JOANA: (emocionada) Gràcies nins.

(N'Omar està tan sorprès que no li surten les paraules)

ALEX: Gràcies a tu, que a part de tornar-mos sa il·lusió de venir a classe i aprendre, mos has fet millors persones, i això mai no mos ho llevarà ningú.

Teló

JULIETA & JULIETA

Direcció: Salvador Mascaró i Paula Lull

ACTORS I ACTRIUS

Marina Pascual (1r E)	→	FRANCINA
Laura Zamorano (1r E)	→	LLÚCIA
Alícia Torres (1r E)	→	XESCA
Sheima Belkaid (1r E)	→	MARTÍ
Eddie Ortega (1r E)	→	MARÇAL
Iris Febrer (1r B)	→	NOFRE
Maria Cuenca (1r E)	→	MARGALIDA

Guió original: Roser Martínez, Aloma Bosch, Clàudia Ferrer, Miquel Gayà

ESCENA I

(na Francina és la cambrera del restaurant d'allà on dina na Lluçia. Li va a demanar què vol per menjar...)

FRANCINA: Bon dia, vols res per beure?

LLÚCIA: Sí, me podries dur una botella d'aigua, si no te sap greu.

FRANCINA: Ara mateix. (pausa, la mira) Una cosa, mos coneixem?

LLÚCIA: Mmmm... Crec que no... Però ara que ho dius...

FRANCINA: És que me recordes a qualcú. Perdona, eh... No te volia molestar.

LLÚCIA: No passis pena... Si a mi, de fet, quan t'he vist... També. Bé, jo som na Lluçia.

FRANCINA: Encantada, jo som na Francina. Ara te duc s'aigo...

LLÚCIA: Molt bé!

(va a cercar l'aigua)

FRANCINA: Per dinar, ja saps què vols?

LLÚCIA: Sí. De primer una ensalada i de darreries es bacallà.

FRANCINA: Jo faré com tu...

LLÚCIA: Com?

FRANCINA: Que en acabar de fer feina, si queda bacallà, també en dinaré.

LLÚCIA: I vius per aquí?

FRANCINA: Sí...

LLÚCIA: Jo també

FRANCINA: Jo he d'anar a seguir que si l'amo me veu...

LLÚCIA: Sí, sí, no te destorb, no passis pena.

FRANCINA: Però tens Instagram? I així xerram i pentura un dia mos podem veure...

LLÚCIA: Sí, clar, mira. El meu nom d'usuari és aquest: (li mostra el seu mòbil, i ella ho copia). Agrega'm.

ESCENA II

(Ha passat un temps. Ja són parella i es fan una besada)

LLÚCIA : Que tal sa feina, avui?

FRANCINA: Bé. I tu?

LLÚCIA: Bé...

FRANCINA: Sa meva més feixuga que sa teva segur...

LLÚCIA: No comencem!

FRANCINA: Si mon pare i ma mare m'haguessin pogut pagar sa carrera...

LLÚCIA: No hi has de pensar pus.

FRANCINA: Clar, com que tu vares poder triar sa universitat més cara!

LLÚCIA: Estàs molt nita, eh!

FRANCINA: Perdona. És que he hagut de servir una taula amb uns clients més betzols!

LLÚCIA: Idò jo he pensat una cosa.

FRANCINA: Digues.

LLÚCIA: Que podríem fer un sopar amb ses nostres famílies, i així se coneixerien. Te pareix bona idea?

FRANCINA: Me pareix perfecte! Jo els hi hauré de dir que ets una al·lota...

LLÚCIA: I jo també...

FRANCINA: Esper que no s'enfadin.

LLÚCIA: I si no els ho deim i que s'ho trobin? Vull dir... Si els hi volguessis presentar un al·lot, li diries te vull presentar sa meva parella, però has de saber que és un al·lot?

FRANCINA: No!

LLÚCIA: Idò no els ho deim i s'ha acabat.

FRANCINA: Avui capvespre els hi telefonaré i els ho comentaré.

LLÚCIA: Divendres?

FRANCINA: Ja?

LLÚCIA: Ai, estic com a nirviosa...

ESCENA III

(Surt na Llúcia i la seva família xerrant per telèfon)

LLÚCIA: Hola!

XESCA: Llucieta! Hi ha res de nou?

LLÚCIA: No, volia saber com estaveu.

MARTÍ: Noltros estam molt bé! Però t'enyoram.

LLÚCIA: Vos he de contar una cosa.

MARTÍ I XESCA: Ho veus com hi ha un denou...

LLÚCIA: He conegut una persona, i crec que m'he penjada i pareix que som a un altre món.

MARTÍ: Ai Llucieta, sempre hi has estada a un altre món!

XESCA: Martí, ara no és moment de brometes!

Tranquil·la filla és bo que sentis aquestes coses. Però va tot bé amb ell?

LLÚCIA: Sí, sí. Per això hem pensat de fer un sopar tots plegats, amb son pare i sa mare, ses dues famílies per així conèixer-mos.

MARTÍ: Ai que estic de content. Però primer de tot, què li diuen?

LLÚCIA: Ja vos coneixereu!

XESCA: I quin dia serà es sopar?

LLÚCIA: Divendres mateix vos va bé?

MARTÍ: No mos pot anar més bé!

LLÚCIA: Idò perfecte, fins divendres!

MARTÍ I XESCA: Fins divendres!

(Surten de l'escenari i entren na Francina i la seva família. Xerren per telèfon)

FRANCINA: Mon pare, ma mare...? Ara vos volia telefonar.

MARÇAL: Francina, no som ni ton pare ni ta mare. Som es teu estimat i meravellós germà.

FRANCINA: Hola meravellós i estimat germà. Me pots passar sa magnífica mare nostra?

MARÇAL: Mare nostra que estau en el cel...

FRANCINA: Va Marçal... que tenc una coses importants!

MARÇAL: Important?! Jo ho vull sentir...mon pare,ma mare, na Francina vos vol dir una cosa.

NOFRE: Ja venim! Què ha passat res?

FRANCINA: Hola mon pare! I ma mare? Hi és per aquí?

MARGALIDA: Sí Francina, som aquí. Es teu germà ha posat es mans lliures. Què vols?

FRANCINA: No, res... que...

MARGALIDA: Tranquil·la, no tinguis por de contar-mos ses coses. Sigui com sigui ho entendrem, o no Nofre?

FRANCINA: Idò que he conegut una persona, i crec que sent una cosa especial.

NOFRE: Que bé Francina, estic molt content!

MARÇAL: I quan el mos presentaràs?

FRANCINA: Hem pensat que divendres podríem fer un sopar al restaurant. També hi vendrà sa seva família. Així vos coneixereu.

MARGALIDA: Quina bona idea, Francineta! Compta amb noltros, serem allà!

MARÇAL: Sí, serem allà!

FRANCINA: En Marçal també vendrà?

MARÇAL: Ja ho crec! Jo també ho vull saber tot i més.

FRANCINA: D'acord... idò serà una taula per 7 persones.

NOFRE: Genial, idò mos veim divendres!

FRANCINA: Sí, adéu!

MARGALIDA, NOFRE I MARÇAL: Adéu!

ESCENA IV

(Na Llúcia i na Francina seuen a una taula parada per 7. Entren les dues famílies amb u)

NOFRE: Què? Tu? Què fas aquí?

MARTÍ: I tu?

NOFRE: Venc a sopar, però si hi has de ser tu, m'estim més sopar dins un soll.

MARTÍ: Idò pots anar a ca teva.

NOFRE: Anem.

FRANCINA: Què passa?

LLÚCIA: Sí, perquè deis això?

MARTÍ: Llúcia, no me diguis que sa teva parella és la filla d'aquest pocavergonya.

(les dues filles es miren sense saber què passa)

MARGALIDA: Mare de déu, ja l'hem feta bona...

MARÇAL: Sí, sí, boníssima. Això és més entretingut que mirar una brega moixos per youtube.

LLÚCIA: Què vos passa?

FRANCINA: Per què vos xerrau així?

XESCA: Filla, ja t'hauries pogut ajuntar amb una altre. Mira que n'hi ha d'al·lotes en el món, i justament amb aqueixa!

LLÚCIA: I ara què vos ha pegat amb na Francina? Quina culpa en té ella de ses vostres neures! Sabeu què? Jo l'estim molt.

FRANCINA: Jo també que l'estim, i vull estar amb ella cada moment de sa meva vida. No vull que per un problema vostre, noltros no poguem estar juntes!

LLÚCIA: Estic totalment d'acord amb tu. I quin és es problema, si se pot sabre?

MARGALIDA: Nines, a voltros no vos interessa!

MARÇAL: Es vera, no vos interessa. Només m'interessa a jo! Conta-m'ho, ma mare!

NOFRE: És igual Margalida, que sàpiguen sa veritat: que en Martí va ser un fals, un egoista i un mentider amb jo. I amb tota sa nostra família. Així que no podeu estar plegades, no me'n mancaria d'altra!

MARTÍ: I tu ets un lladre, un aprofitat i un ploramiques.

NOFRE: Ploramiques? Si vols veure un bon ploramiques basta que te miris an es mirall.

MARTÍ: Au idò, me'n vaig. Així t'ho has guanyat. I sa teva filla i sa meva no vull que se tornin a veure pus mai més.

XESCA: Va, Martí, posa't tranquil!

MARTÍ: No, no i no. I na Llúcia ha de venir amb noltros.
Au, partim.

NOFRE: Francina, noltros també hem de partir.

FRANCINA: Però encara no hem sopat!

MARGALIDA: És igual, mos n'hem d'anar ja!

MARÇAL: Justament...

FRANCINA: Jo no me moc d'aquí.

LLÚCIA: I jo tampoc... Partiu voltros!

MARÇAL: Jo vull sopar, hi ha porcella he vist!

NOFRE: Marçal, anem!

MARÇAL: Quina merda, per un dia que sortir amb
voltros és divertit!

NOFRE: Per envant, te dic!

(Surten de l'escenari tots morrotosos)

LLÚCIA: Francina, tu has entès res?

FRANCINA: Flip molt...

LLÚCIA: Bé, noltros sopam o no?

FRANCINA: Sí...

LLÚCIA: Jo que me pensava que s'enfadarien perquè
eres una al·lota i...

FRANCINA: I res. D'això cap comentari.

LLÚCIA: De vegades passam pena per unes coses i són
unes altres.

FRANCINA: Mon pare s'ha encès com un misto.

LLÚCIA: I mon pare. No l'havia vist mai fet un Nero.

FRANCINA: Ja li demanaré a mon pare meam què va
passar.

LLÚCIA: Jo també. Quina merda...

FRANCINA: Sí...

(Fosc)

ESCENA V

(Entra la família de na Francina al restaurant, en Nofre, na Margalida i na Francina)

FRANCINA: Mon pare, ja pots començar...

NOFRE: Què?

FRANCINA: Com és que estaves tan enrabiad es dia des sopar?

NOFRE: Mira Francineta, fa un parell d'anys, quan era jove. Tenia una empresa compartida amb en Martí, tots dos érem picapedrers i molt amics.

FRANCINA: Amics? Estàs xerrant de son pare de na Llúcia?

MARGALIDA: Sí, Francina, sí. Ja ho sé, pareix impossible després de veure-los aquell dia al sopar tan enfadats...

NOFRE: Bé, segueix contant?

FRANCINA: Segueix, segueix.

NOFRE: Varen passar uns problemes i s'empresa la se va quedar ell.

FRANCINA: Però per què?

NOFRE: Fèiem molta de feina. I vos havíem tengut a voltros. I jo li vaig dir de baixar es ritme, però ell no i no. I me va dir que me compraria sa meva part. I jo, beneit de jo, ho vaig acceptar perquè me pensava que així m'aniria més bé. I llavò, dos anys més tard, que voltros ja éreu més grans li vaig anar a demanar feina i me va dir que no i aquí vàrem rompre s'amistat. Ell ric amb sa nostra empresa... I a damunt no me dona feina.

FRANCINA: Ah, ara ho entenc tot.

(Surt aquesta família i entra la de na Llúcia)

LLÚCIA: Meam mon pare, me pots contar perquè son pare de na Francina està tan enfadat amb tu?

MARTÍ: Sí, sa veritat és que és tot una llàstima. Fa 20 anys teníem una empresa plegats, la cosa mos anava molt bé, però me vaig cansar d'haver d'aconseguir tots es clients jo, pensava que per això ja podia dur l'empresa totsol. I ell no volia ampliar es negoci i jo li vaig fer una oferta per quedar-me-la i va acceptar... I seguírem sent amics, fèiem sopar i tot això. I a mi s'empresa m'anava bé, guanyava molt, ell sense fer feina es doblers se li acabaren i va venir a demanar-me feina i jo no necessitava ningú... Li vaig dir pentura més envant i se va enfadar molt. I aquí ho vàrem tallar tot. Ell deia pes poble que m'havia quedat amb tot... I altres coses... Així que... Ara tenc doblers i no tenc cabells... des nervis per sa feinada que he tengut tants d'anys que no he disfrutat de sa vida, ell en canvi...
Xesca: Sí qualcún si que en tens, però de beneit! Vaja quadre d'en Dalí que montareu s'altre dia!

MARTÍ: Si li hagués fet cas, i no hagués volgut tant i tant, ara no tendríem tants de doblers an es banc...

Xesca: I podríem haver fet qualche viatget. Que tot era feina i feina.

LLÚCIA: I no sou a temps de tornar-vos a juntar?

MARTÍ: Potser seria una bona opció, però ell també ha de voler.

ESCENA VI

(Entren na Llúcia i na Francina al restaurant)

FRANCINA: Aiii, Llúcia, mon pare va més cremat que es cul de sa monea des Zoo de Sa Coma. Diu que ton pare el va enganyar i està frustrat perquè no té feina

LLÚCIA: idò jo tenc bones notícies, pel que he vist, mon pare està cansat d'haver de dur ell tot sol tot es remenat des negoci i enyora sa feina que feia ton pare, intentam juntar-los una altra vegada?

FRANCINA: Que bé!!! Sí!!

LLÚCIA: Per cert, mira què m'ha donat ma mare.
(li mostra una foto)

FRANCINA: Qui és això?

LLÚCIA: Tu i jo pardalera, an es sofà de ca nostra!

FRANCINA: Quants d'anys devíem tenir?

LLÚCIA: Quatre!

FRANCINA: Per això mos sonàvem!

LLÚCIA: Jo sempre es nom Francina el duia gravat aquí... I no sabia per què...

FRANCINA: Si aconseguim que ses famílies tornin a fer-se, haurà estat com un miracle del cel tot plegat...

LLÚCIA: Has vist com te mir a sa foto?

FRANCINA: Com ara...

(es fan una besada)

ESCENA VII

(Surten les dues famílies sopant junts, rient, cantant, ballant, celebrant la reunificació de l'empresa...)

Teló

MARES

Direcció: Marilén Cerdà i Aina Morales

ACTORS I ACTRIUS

Roser Martínez	→	CÈLIA
Aloma Bosch	→	BERTA
Enric Febrer	→	ALBERT
Toni Pozo	→	THIAGO

Guió original: Àngela Artigues, Kiara Saponaro, Marc Pastor, Toni Pozo

Equip de revisió de guió: Francesca Duran Suñer, Ferran Artero Merino i Bel Maria Morey Gelabert

ESCENA I

(Na Cèlia està pensativa i na Berta llegeix. Ambdues en silenci)

CÈLIA- Berta?

BERTA- Què?

CÈLIA- Que hi he pensat molt... No sé com dir-t'ho, però crec que hem de fer una passa més.

BERTA- No t'entenc, Cèlia. Què vols dir una passa més? Ja vivim juntes de fa un any i...

CÈLIA- He estat pensant, i crec que estaràs d'acord que ja és hora de...

Totes dues- Tenir un fill!?

BERTA- Però tu saps què dius? Tenir un fill és molta responsabilitat. I ara noltros estam bé així, cos que vols cos que desitges. Totes ses amigues ho diuen: és tenir un fill i se t'acaba sa vida.

CÈLIA- Berta, estam més que preparades. I no s'acaba sa vida, en comença una de nova.

BERTA- Sí, tens raó, però... A mi ja m'agrada aquesta vida...

CÈLIA- Bé res, ja veig que és un no, ja està, deixa-ho córrer, no he dit res.

BERTA- No, no, si me pareix bona idea, de fet, ja fa temps que vull un fill, però hem de pensar amb totes ses coses que implica. Per començar, qui de ses dues el tendria? Amb això hi has pensat?

CÈLIA- Eh, bé... Jo havia pensat que com que és a mi que me fa més goles, idò de tenir-lo jo.

BERTA- Ah, molt bé, jo també vull tenir un fill!

CÈLIA- Idò en podem tenir dos.

BERTA- Amb u? Si te dic que amb un de moment me sobra, amb una bessonada seria massa.

CÈLIA- Però seria preciós totes dues embarassades.

BERTA- Cèlia per favor, raonem ses coses.

CÈLIA- Idò si això no te pareix bé, idò de moment en tenc un jo i més envant tu.

BERTA- Això no és un raonament.

CÈLIA- Idò digues, què vols que ho traguem a cara o creu? Jo ho veig raonable així... Jo tenc sa il·lusió de quedar embarassada, de dur sa criatura durant nou mesos, sentir-la, notar com creix.

BERTA- I jo també que vull tenir es record de passar per tot això!

CÈLIA- Bé, ja ho vorem. Sa qüestió és que hem decidit que una de ses dues hi ha de quedar. O no?

BERTA- Psè.

CÈLIA- Ara hem de pensar com ho hem de fer.

BERTA- No tenim gaires opcions...

CÈLIA- S'altre dia parlaven per sa ràdio de ses inseminacions.

BERTA- Ja n'havíem parlat qualque pic que era sa millor via.

CÈLIA- Per què no demanam consell a n'Albert que sempre sap de tot, meam què mos diu?

BERTA- Va, però res de coses rares, que vos conec.
(riuen)

ESCENA II

(N'Albert entra en escena)

CÈLIA- Albert, passa!

ALBERT- Hola guapes! Com anam?

BERTA- Molt bé!

CÈLIA- Una camamil·la, com sempre?

ALBERT- No sé com te'n recordes! I mentrestant amolla, Berta, que m'heu tengut en s'endarrer tota sa setmana.

BERTA- Res, un doi...

CÈLIA- No és un doi.

BERTA- Ja t'ho pots imaginar!

ALBERT- Qui de ses dues està embarassada?

BERTA- No corris tant, però sí, d'això va la cosa. Na Cèlia i jo hem decidit tenir un fill. I com que sabem que tu saps el dimoni a von se colga...

ALBERT- Wow, meam, què voleu saber? Perquè jo així, en sa vostra situació... No ho sé...

BERTA- Ja sé que hauríem de decidir qui queda embarassada, però això serà complicat perquè totes dues hi volem quedar. Per tant, tema a banda, ja vendrà més envant.

CÈLIA- Havíem pensat fer-mos una inseminació. Què trobes?

ALBERT- Sí, avui en dia sa veritat és que és sa millor manera. Ja heu pensat en qui serà es donant d'esperma?

(El miren)

ALBERT- Ui, nines! Jo estic molt content que penseu en jo... Sortirien ben guapos si semblassin a son pare... Jo tenc una sang ben bona...

(elles fan que no, ell les veu i canvia de parer)

També és vera que no vull començar a veure Alberts petits que m'enrevolten! Si surt com jo serà un nirvi, no sé si vos convé!

BERTA- Idò sa veritat és que no havíem pensat amb això, encara.

ALBERT- Meam jo no és per llevar-me mèrits, però si ho hagués de fer jo, es quedar-me embarassat, si fos una dona, vull dir... Jo faria que es berrim fos de qualque germà o familiar de confiança.

CÈLIA- Un germà?

ALBERT- Però sense tenir relacions i sense mesclar sang de sa mateixa família que si no s'infant sortiria com un Borbó!

BERTA- No és massa tot això?

ALBERT- Així almanco sabeu d'on ve i en certa manera tot queda en família.

CÈLIA- Bé, no sé si és una bona idea, meam, jo no tenc germans, i de sa família només hi ha mon pare que té 75 anys, no sé si...

ALBERT- Mira en Julio Iglesias?

BERTA- No m'inseminarà es meu sogre, vos poseu com vos poseu...

ALBERT- I es teu germà, Berta, ell no mira gaire prim amb res... tu creus que vos faria aquest favor?

BERTA- Uf, no ho sé. Tant pot ser que mos envii a rodar com que li faci una il·lusionada. Dependrà des dia.

CÈLIA- Va, li podem demanar. Així jo quedaré embarassada, o no? Perquè tu des teu germà... no... Jo només puc oferir mon pare.

BERTA- Me vull llevar aquesta imatge des cap, no ho torneu a repetir. Sí, hi quedes tu si es meu germà vol!

CÈLIA- Déu meu quina il·lusió!

ESCENA III

(En Thiago seu. Entren na Berta i na Cèlia amb menjar i beure)

BERTA- (A na Cèlia xiuxiuejant) Això no pot anar bé.

CÈLIA- Ha d'anar bé, Berta, sí o sí.

BERTA- T'hem fet un banoffee, que sabem que t'encanta. Amb molt de dolç de llet... I què, com va anar per Colòmbia?

THIAGO- Hi tornaria a anar, però vaig acabar es doblers!

CÈLIA- I has fet bonda per allà? Vull dir, que quan has estat amb colombianes, has pres precaucions, o no?
(en Thiago no sap què dir)

CÈLIA- És a dir, que pentura tens fills a lloure per Colòmbia?

(na Berta li pega colzades)

THIAGO- Podria ser, no me vendria de nou.

BERTA- És que Thiago, (amb por) te volíem demanar un favor...

THIAGO- Dispara, per voltros qualsevol cosa.

BERTA- A veure com ho deim...

THIAGO- És greu?

BERTA- No, no, no és res però...

CÈLIA- Volem tenir un fill, Thiago.

THIAGO- Enhorabona! Tanta por per això? Però si és molt bona notícia!

BERTA- Però te volíem demanar si...

CÈLIA- Volem un fill teu, Thiago.

THIAGO- Què?

CÈLIA- Meam, si tens fills per mig món, no és demanar gaire que mos donis un poc de... de... d'això teu, basta poc, dins un potet.

THIAGO- (li canvia la cara de felicitat per una de sorpresa) Que vos doni què?

CÈLIA- Noltros te donam dolç de llet i tu mos dones de sa teva... llet. Diga-li esperma, diga-li berrim...

THIAGO- Però estau trabucades? O sigui, sou conscients d'això que me demanau?

BERTA- Veiès, i t'ho demanem a tu ben a posta.

CÈLIA- Mira, jo m'estim més quedar embarassada de qualcú proper i que conegui, que no d'una persona qualsevol que mai sabré qui és.

THIAGO- Però... que no, no, no/

BERTA- Thiago, que tampoc te demanam res de s'altre món, només te demanam una misèria de no res d'una cosa que tanmateix se tuda i que per aconseguir-la a damunt passaràs gust. Només això, i llavors te'n desentens. Serà es teu fillol o fillola... No deies que faries qualsevol cosa per noltros?

THIAGO- Meam... qualsevol... qualsevol tampoc...

CÈLIA- Thiago, per favor, només te tenim a tu de sa família que puguis posar es teu granet d'arena. Mon pare és un poc vell. Ets sa nostra salvació.

THIAGO- (s'ho pensa) Però m'heu de prometre que llavors no me vendreu amb rotllos ni res.

(La cara de na Berta i na Cèlia els canvia, estan alabades)

BERTA- Això és un sí?

THIAGO- Supòs que sí, me sap greu per son pare de na Cèlia...

CÈLIA- Thiago ets un sol.

THIAGO- Sí, però vull banoffee d'aquest tan bo cada setmana.

(riuen)

CÈLIA- Te duim es potet?

Teló

SENSE PÈLS A LA LLENGUA

Direcció: Adrià Cammerer i Bàrbara Caldés

ACTORS I ACTRIUS

M. Victòria Gómez (1r G)	→	DIANA
Clàudia López (1r D)	→	MARE
Joan Gelabert (1r D)	→	GERARD
Toni Quetglas (1r D)	→	ALBERT
Marta Domínguez (1r G)	→	EMMA
Lucía Antón (1r G)	→	JANA
Julio Mascaró (1r D)	→	BIEL

ESCENA I

(A la sala. Na Diana entra. La mare cuina uns macarrons)

DIANA: Hola, ma mare.

MARE: Hola, confit.

DIANA: Berén i partesc tot d'una, que faré tard.

MARE: Hi ha llet calenta que li ha sobrat an es teu germà. També hi ha magdalenes.

DIANA: Agaf ses magdalenes i me'n vaig!

MARE: Això te volia dir. Que divendres qui ve vaig a depilar-me, vols que te demani hora per tu també i hi anem juntes?

DIANA: Eh...

MARE: Va, no frisses?

DIANA: Ma mare, és crec que t'he de dir una cosa...

(silenci; es posa nerviosa)

MARE: Digues, filla.

DIANA: Fa temps que m'ho pens, eh, vull dir que no és que sigui ara, però això, que he decidit que no me vull depilar pus.

MARE: Ai Diana, però tu te sents? Sents es dois que dius?

DIANA (s'enfada amb la mare. Cridant): És es meu cos i faré com voldré!

MARE: Diana, ai déu meu, quins disgusts que me dones, entre tu i es teu germà quedaré redona. Ara no veus que ningú te voldrà si estàs tan lletja?

DIANA: Lletja de què?

GERARD (entra en escena. Amb certa por per la baralla): Què deis ara de jo?

MARE: Res Gerard, xerràvem que divendres na Diana i jo mos n'anam a depilar.

GERARD: Puc venir jo?

DIANA: "Na Diana i jo" o només tu?

MARE: Sí, clar, Gerard, i Diana, demanaré hora per tots tres.

DIANA (encara més enfadada): Venga va! Idò jo no venc! Ell sí que pot fer com trobi, eh?

MARE: Però tu ets una dona.

DIANA: I ell és un homo, ja ho sé.

MARE: Saps perfectament que...

DIANA (l'interromp): Què passa ara? Es preu per ser lliures en aquesta vida és ser homo o dona?

MARE (s'enfada): Meam, Diana, tu ets una dona i com totes ses dones vendràs divendres a depilar-te amb mi i en Gerard, i no se'n parli pus!

ESCENA II

(Representació d'una conversa per whatsapp. Tots asseguts en semicercle mirant el mòbil, la Diana al mig. Diuen el diàleg en veu alta mentre escriuen al mòbil i no desferren la mirada de la pantalla)

ALBERT: Na Diana és un onso!

(Tots riuen)

BIEL: Sí, ja és hora que te depilis, Diana.

EMMA: A mi me faria oi anar amb tants de pèls i cerres.

JANA: A mí també, mare meva.

DIANA: Bé, és es meu cos i faré com trobi amb ell.

ALBERT: Però no veus que fas oi?

EMMA: No te miren malament tia? No ho sé, jo ho dic per tu.

DIANA: No teniu perquè ficar-vos amb jo. Sabeu que n'Albert i en Biel no se depilen?

ALBERT: Però noltros som mascles i tu una monea!
(tots riuen)

(Na Diana s'entristeix, apaga el mòbil i es tomba mirant el sostre i pensant. Mentrestant, tots surten d'escena)

ESCENA III

DIANA (apart): I si tenen raó? M'hauria de depilar? Almanco m'estalviaria aquests maldecaps. (Pausa)
Però què dic? Ells no tenen cap control damunt jo, o no n'haurien de tenir. Faré com trobi amb so meu cos, per qualque cosa és meu i només meu, o no? Depilada o fora depilar segueix sent na Diana i qui no ho vulgui veure és perquè no és capaç de pensar per ell mateix, perquè segueix els rols establerts per una societat encara masclista. Qualsevol dona ha de tenir es poder de fer com vulgui amb so seu cos independentment d'allò que sa gent digui o pensi. És injust que encara ara avui ens sentim oprimides i obligades a fer certes coses o a seguir certes modes. (Cridant, empoderada)
Ja basta, lluitem per sa nostra llibertat!

ESCENA IV

(Entra la mare i veu na Diana pensativa)

MARE: Passa res?

DIANA: Es meus amics... que se'n riuen de jo.

MARE: Sí? Idò tan amics no deuen ser. Què és, per això de sa depilació?

DIANA: Sí, me criticaven i insultaven sense pèls a sa llengua, mai més ben dit.

MARE: Diana, ho he estat pensant i pensant i, sa veritat és que tenies raó. Me costa, eh. No te pensis. Jo des de petita sempre m'han dit que una dona ha d'anar depilada.

DIANA: I quan eres petita ets homos no se depilaven!

MARE: Per això... i si no me costa que es teu germà se depili tampoc m'hauria de costar que tu no te depilassis.

DIANA: Ets homos canvien uns hàbits i no passa res. En Gerard se depila i segur que cap amic seu li ha dit que pareix un pollastre rostit. I jo no me depil i els hi falta temps per dir-me moneia i onso.

MARE: Perdona'm, tens tota sa raó. A mi m'agraden ets homos peluts. Si ton pare se depilàs el deixaria.

DIANA: Segons què, no importa que m'ho diguis!

MARE: Me costarà Diana, me costarà veure-te ses cames peludes i ses aixelles poblades... Però tenc clar que has de ser lliure per fer allò que vulguis amb so teu cos, te deman perdó. T'estim.

DIANA: Ja ho sé mumare.

MARE: Allò més important és que estam juntes.

(Na Diana, quasi entre llàgrimes corr i s'aferra a sa mare)

ESCENA V

(Des de fora de l'escenari tiren una capsa que conté un onso de peluix. Na Diana se'l queda mirant, va al mig de l'escenari, es seu vora el peluix agafa el mòbil i escriu repetint l'estil de l'escena II)

DIANA: Me teniu ets ovaris plens!

ALBERT (entra i s'asseu amb el mòbil fent un semicercle): Mirau, sa moneia s'ha enfadada (riu).

BIEL (entra i s'asseu amb el mòbil fent un semicercle): Sí, no li ha caigut gaire bé la broma (riuen).

EMMA (entra i s'asseu amb el mòbil fent un semicercle): Nono, i mira que era bona (riuen).

JANA (entra i s'asseu amb el mòbil fent un semicercle): Ja veus (riuen).

DIANA: Ja basta! Sabeu què vos dic? Que estic cansada que me critiqueu per ser com som. Per què m'he de depilar si me fa mal i tanmateix es pèls tornaran a créixer? Tenc dret a decidir que vull fer amb so meu cos i si no me vull depilar o maquillar no és es vostro problema.

ALBERT: Ara t'has tornat des grup de ses feministes aquestes?

DIANA: Qualque problema amb què vulgui defensar es meus drets?

ALBERT: Sí, sa veritat estaves molt millor calladeta i depilada.

EMMA: Prou Albert, ja basta amb sa broma, un dia o dos, bé. Però és que és cada dia. Jo ja m'he cansada. Na Diana té raó!

JANA: Jo també estic d'acord amb ella; si no me vull depilar, per què ho he de fer?

EMMA: A més, tu tens es braços ben peluts!

ALBERT: Ets homos han de ser peluts, què vol dir!

JANA: Idò en Biel se depila ses cames...

ALBERT: Perquè fa bicicleta.

JANA: I ses aixelles que s'ha depilat!

ALBERT: T'has depilat ses aixelles? Per què, que ets colló?

BIEL: No, perquè m'agrada. Mira, t'has passat una mica, jo crec que na Diana pot fer com ella vulgui. Com jo... I com tu...

ALBERT: Però que vos passa ara? No estàveu amb jo? Voltros també vos heu enrigut de na Diana.

JANA: Si, i em sap molt de greu!

(N'Albert comença a sentir-se incòmode)

DIANA: Has vist com al final en surts perdent, Albert? (apart, tots aixequen les mirades i miren al públic) Tan difícil és tractar a homes i dones per igual? O persones per igual. Cada persona ha de ser lliure. Tu vols dur pèl, idò du'n. N'Albert se vol depilar, idò que se depili. Na Jana també... I jo, no. Només deman llibertat, una llibertat que, independentment del gènere, hauria de ser igual per tothom.

Teló

UNA BONA SORTIDA?

Direcció: Ferran Artero i Bel Maria Morey

ACTORS I ACTRIUS

Sílvia Torres (1r C)	→	MAR
Lidia Grimalt (1r C)	→	AINA
Pere Vicenç Galmés (1r C)	→	HOME

Guió original: Aina Galán, Aina Santandreu, Alberto Fiol, Carles Lopera
Equip de revisió de guió: Francesca Duran Suñer, Ferran Artero Merino i Bel Maria Morey Gelabert

ESCENA I

(Na Mar telefona a n'Aina)

MAR: Ei, Aina, com estàs?

AINA: Molt bé, i tu?

MAR: Bé, no gaire bé...

AINA: Què ha estat?

MAR: Res...

AINA: Digues, per qualque cosa m'has telefonada...

MAR: Necessit parlar amb tu.

AINA: I això?

MAR: Sí, bé... Pas pena per... Bé, meam... Puc venir ara a ca teva?

AINA: Sí, vine quan vulguis.

MAR: Fins ara, idò.

ESCENA II

(Na Mar ja és a ca n'Aina)

AINA: Vols una cervesseta?

MAR: No, gràcies.

AINA: Venga Mar, conta'm què te passa, que me tens en là.

MAR: Meam, ja saps que m'he tret sa carrera d'enginyeria industrial.

AINA: Sí, i amb una notassa... Estàs d'enhora bona!

MAR: Gràcies Aina, però es problema és que no trob feina i no puc pagar ni es pis ni es màster.

AINA: I has demanat doblers a ta mare?

MAR: Ella m'ha ajudat a pagar sa carrera i ja ha hagut de fer un esforç molt gros, no li vull demanar res més.

AINA: Però si li demanes...

MAR: Que no, Aina. Sa tia Francisca me va dir que mumare per pagar-me sa carrera se n'anava es vespres a gordar una dona vella i que no dormia, aquella dona se veu que només cridava... I ella no m'ho va voler dir mai.

AINA: Uff, idò jo te'n deixaria, però ja saps que en vaig curta, de doblers...

MAR: Ja ho sé ja Aina, no te cridava perquè me'n deixassis, només vull que m'ajudis a trobar una solució, perquè jo no veig sortida, som dins un cul de sac.

AINA: Meam... Quants de doblers necessites?

MAR: Devers... mem, eh... es màster val 3000 euros i es pis en pag 550 cada mes.

AINA: Collons, això és molt...

MAR: Ai, Aina, no sé què he de fer. I per paga amb això des COVID no hi ha feina penlloc i molt manco de sa meva. Vaig tirar currículums de caixera i tampoc m'han dit res. És que no ho sé, tenc es compte des banc eixut.

AINA: Ara que me revé... jo pentura tenc una solució, però no convendria...

MAR: Digues, digues. Necessit doblers.

AINA: Res, és igual, és un doi!

MAR: Va!

AINA: Emmm, meam... és que no sé per on començar. Sa qüestió és que s'altre dia estava mirant per ses xarxes socials i vaig veure que... no me demanis a on... Crec que era una notícia o qualque cosa així... però se veu que ses prostitutes de luxe guanyen molts de doblers.

MAR: Què vols dir amb això? No t'entenc...

AINA: No crec que hi hagi gaire a entendre.

Prostitutes de luxe igual a doblers. Tu necessites doblers idò..

MAR: Què vols que me faci puta?

AINA: De luxe, Mar, de luxe...

MAR: I quina diferència hi ha? Però, meam Aina, tu te sents?

AINA: Jesús, ja ho sé Mar. Sa diferència és que ses de luxe només acompanyen un homo a una festa important i diria que no han de fer res pus.

MAR: Estàs segura d'això?

AINA: Jo crec que sí... És com una acompanyant de gent molt rica. Podries guanyar devers 500€ cada pic. I amb 7 vegades ja podries pagar es màster.

MAR: Però això és segur?

AINA: És una sortida ràpida i fàcil...

MAR: Bé, i si me decidís com ho hauria de fer?

AINA: Has de posar un anunci a internet i ses persones interessades se posaran en contacte amb tu, me figur, jo no en som una experta.

MAR: I he de posar una foto meva?

AINA: No ho sé, primer t'has de descriure.

MAR: Com?

AINA: Idò metre vuitanta, guapa, 25 anys... Perquè tu vendràs, Mar, tu ets divina... Per jo ningú pagaria. Ah, i t'has de posar un nom fals perquè no te reconeguim, Gemma, per exemple.

MAR: Bé, m'ajudes a fer-ho?

AINA: Però m'has de prometre una cosa...

MAR: Quina?

AINA: Que en tenir es doblers ho deixaràs fer...

MAR: Va, treu s'ordinador que tota jo tremol, som una fulla de poll.

(N'Aina i na Mar comencen a cercar webs)

ESCENA III

(N'Aina i na Mar seuen, Mar nerviosa)

AINA: Va, amolla...

MAR: Idò que estic histèrica. Avui un home m'ha escrit...

AINA: Què???? Ho sabia que seria aviat!

MAR: Però no sé si anar-hi o no.

AINA: I això? Com és?

MAR: Pas un poc de pena, però diu que me donarà 500 euros.

AINA: 500 euros? Hi has d'anar de cop!

MAR: Però no me'n cap de fiar...

AINA: Saps què podem fer? Me passes sa teva ubicació en directe i jo sabré tot es temps a von ets...

MAR: M'encanta sa idea! Gràcies, Aina, ets sa meva sort.

ESCENA IV

(N'Aina crida a na Mar)

AINA: Què com ha anat?

MAR: Ha anat mel. M'ha donat 500 euros per anar a sopar amb una altra parella, he rigut, he sopat bé i res només li he hagut de donar un pico per fer veure an es seus amics que érem parella de veres.

AINA: Ja ho crec que has sopat bé, heu sopat a Can Cosmet! Té dues estrelles Michelin!

MAR: I saps què?

AINA: Què?

MAR: Que mentre era en es sopar m'han contactat dos homos més i demà tenc una altra cita!

AINA: Bé, ja me diràs s'hora i me comparteixes s'ubicació com avui.

MAR: No importa! No passis pena, no has d'haver d'estar vetlant es mòbil tot es temps. M'ha dit que me durà a un aniversari d'un amic seu per Valldemossa. Aquest sí que sí que és ric... He vist fotos seves... I no és lleig...

AINA: Mar, no agafis tanta fua... Que només és es primer.

MAR: T'he de deixar, ja xerrarem.

AINA: Mar?

MAR: Què?

AINA: (enfadada) Crec que no ets conscient des perill.

MAR: Pareixes ma mare!

AINA: Tu no veus que si te passa res me sentiré culpable?

MAR: Vols no dir dois? Què m'ha de passar? No me fic per carrerons foscos amb delinqüents! Vaig amb gent rica a espais de luxe. Que no te'n recordes que som una prostituta de luxe, jo?

AINA: No te conec, Mar... De veres. Mira, saps què te dic... Avisa'm quan ho deixis fer. Adéu.

(Aina penja bruscament)

ESCENA V

(Na Mar i el seu acompanyant tornen de la festa)

HOME: Gemma, te propòs una cosa.

MAR: Què?

HOME: Queda avui a dormir amb jo, te donaré 500 euros extres.

MAR: No... Crec que m'estim més anar a ca nostra. Jo no...

HOME: Què no has entès? Tu no te'n vas a ca teva. Avui me fa ganes es servei complet!

MAR: T'he dit que no!

HOME: Com que no? A damunt que t'he oferit 500 euros extres? Va, vine aquí.

MAR: Amolla'm...

HOME: Què te penses que no ho veig que te'n mors de ganes?

MAR: Deixa'm partir!

(L'home l'agafa i la malmena. Na Mar s'intenta resistir. S'apaguen els llums. Na Mar crida, seguit d'un silenci sepulcral).

ESCENA VI

MAR: (Plora. Està desorientada) Me fa mal tot. No me reconec. Ja no som na Mar. Com he arribat fins aquí? Només me'n record de sa fosca..., fosca i crits, crits... i mal. I sang, sang... i oi. I ara som aquí, tota sola i nua davant la immensa vida. Sense res ni ningú. Amb un mal irreparable i incommensurable que me menja per dedins cada segon que passa.

ESCENA VII

(N'Aina és a ca seva, na Mar arriba)

AINA: Què vols, Mar?

MAR: Te volia demanar perdó, sé que no ho he fet bé. Tenies raó...

(Na Mar comença a plorar)

AINA: Què te passa, Mar?

MAR: Ahir vespre vaig... no va anar bé... No hi va anar...

(N'Aina queda paralitzada, li fa una aferrada a na Mar)

AINA: De moment, vens a viure aquí amb jo. I no passis pena que juntes trobarem una sortida millor.

Teló

ies manacor